

af lov om kommunal udligning. (Afskaffelse af kommunal spekulation i ejendomsbeskatningen) (se A.II. nr. 23).

Om baggrunden for de 3 forslag hedder det i den skriftlige fremsættelse: »Kommunernes udgifter er steget stærkere end indkomstudviklingen.

Kommunernes samlede udgifter udgør ca. 70 pct. af de samlede offentlige udgifter.

Et betalingsbalanceunderskud over for udlandet af størrelsesordenen 10–15 mia kr. årligt er aldeles uforsvarligt.

At skiftende regeringer derfor har måttet gribe ind over for kommunernes med indgreb, der har skiftet fra år til år og dermed ikke har været forudsigelige.

En analyse af kommunernes forbrug viser imidlertid en meget stærk variation. Det må være logisk at forvente, at det egentlige og reelle krav for kollektive kommunale ydelser vil aftage med stigende velstandsniveau, hvis konsekvens burde være, at borgernes muligheder for at klare sig selv blev tilsvarende større.

Sammenhængen viser sig imidlertid at være modsat. De kommuner, hvor de reelle behov på grund af borgernes høje indkomstniveau må forventes at være små, har i forhold til landsgennemsnittet et enormt forbrug. Mens det modsatte viser sig at være tilfældet i de kommuner, der har et svagt indkomstgrundlag og derfor et stort behov.

Forklaringen på, at et antal kommuner forbruger mere, end rimeligt er, er givetvis bl. a. kommunalbestyrelsesmedlemmernes kamp om genvalg. Det ser ud til, at et stort antal kommunalbestyrelsesmedlemmer hver for sig forsøger at finde deres »genvælgelsesniche«. Genvælgelsesnicheerne er efter sagens natur indbyrdes forskellige. Et kommunalbestyrelsesmedlem kommenterer f. eks. sin indsats om at få et egnteater, en anden om en golfbane, en tredje om en ældreinstitution. En indsats, der jo i forholdet til pressen ikke går stille af, og som hen ad vejen fører til bl. a. i forbindelse med de indbyrdes kommunale politiske byttehandler, at de pågældende ønsker gennemføres og dermed også sikrer de 50, 100 eller 200 personlige stemmer, det drejer sig om. I kommunerne, hvor der foregår overforbrug, køber kommunalbestyrelsesmedlemmerne sig i hvert fald for manges vedkommende genvalg for skatteborgernes penge.

Når kommunernes samlede udgifter nu af nationaløkonomiske grunde skal begrænses, forekommer det mest hensigtsmæssigt og rimeligt at indføre en ordning, der først og fremmest begrænser forbruget i de kommuner, hvor der finder et overforbrug sted.

Det kan man gøre, som forslagsstillerne nu foreslår, ved at fordele den samlede skatteudskrivning efter samme princip, som man i dag fordele de generelle tilskud. Den samlede kommunale